

روزگار یک داوطلب

بنیتا، دختر بی‌همتا

شارمین میمن‌دی‌نژاد
مؤسس جمعیت امام علی(ع)

● در نبود دهشت‌بار بنیتایمان، می‌توان در این روزها حس کسر دل‌فردگی مردمی را که زیر چرایِ و چگونگی رفتن این نوزاد معصوم، کمر اندیشه‌شان علامت سؤال شده و وجدان بودنشان نشانه‌ای از تعجب، غریب می‌آید وقتی که این مرداد را ورق می‌زنم و به هفتم مردامده سال ۱۳۷۶ می‌روم، روز دستگیری «غلامرضا خوش‌رو»؛ روزی که دوربینی برداشتم تا فیلم مستندی از این سوزه به زعم خودم بکر بسازم. مستندی درباره مردی که زن و دو کودک را به زنجیر قتل‌هایی فجیع آویخته بود و به‌عنوان راننده مرگ، در مسیر رفتن زنان قرار می‌گرفت و آنان را به جای رساندن به مقصد، به مقصود رنج بی‌پایانش، به مسلخ تجاوز و تکه‌تکه‌کردن و در نهایت، سوختن می‌برد. نخستین چیزی که از غلامرضا در کادر دوربین نشاند، پیکانی بود که در آن، زنان را به دام می‌انداخت. خودرویی که نه دستگیره داشت و نه بالا‌بر پنجره. وقتی به داخلش می‌رفتی، دیگر نمی‌توانستی بیرون بایی.

علائم جرم هر شب با وسواس از آن خودروی مسروقه پاک می‌شد. به نظم چیزی نداشت که خیال من و مسافر سوار بر آن شود که ناگهان در تالابو نور، روی یکی از شیشه‌ها، اثر دستی کودکانه دیدم. حال می‌توانستم چندین جای دست را بر شیشه‌ها ببینم. عذاب الیم بود که از امتداد رد داستان بر شیشه، در تصور کودک و مادری اسیر مرکب مرگ، به کمال رسید و در مقابلم قد کشیدند. غلامرضا در اعترافاش می‌گفت کودک را وادار کرده به صحنه تجاوز به مادرش نگاه کند و بعد از چهل ضربه چاقو و قتل مادر، به سراغ کودک رفته و او را نیز با طنابی خفه کرده است. نقل و تلاش کودک برای فرار از این تدریس خون‌بار شیطانی که در آن مرکب بسته، مدرس‌هاش شده بود، بر تخته شیشه‌ها به ردِ دستان عرق‌کرده، القا شده بود. حال می‌خواستم در آن ماشین به دقت خون‌شسته، به دنبال علت این جنون بگردم. آن هم زمانی که دادگاه و رسانه‌ها فریاد می‌زدند که غلامرضا پدیده نادری است در مدینه آرامی ما. وقتی به محله کودکی غلامرضا رفتم، متوجه شدم به دلیل تجاوزهای مکرر، کودک‌مردهای بی‌مادر بود که حال مادری را پیش کودکش به انتقام تلخ روزگار می‌گشت. فیلم‌سازی را رها کردم و در هر محله درد، خانه‌ای به راه انداختم تا به جای تدریس تجاوز، عشق مادری و کودکی را برگردانم. اکنون پس از ۲۰ سال عذاب الیم، باز هم مجرمی آزاد و منگ شیشه، ماشینی را زدیده و هم‌راه نوزادی به هیوط بیابانی رها کرده! پس تو شیشه را بالا بکش، کودک‌مردگی‌ات را به رخ جامعه، تا مبدا طفلی از فرم این حبس بیرون بیاید تا در بی‌عدالتی و بقایی این اخلاص‌های کهنشانی که صفراهیش بی‌ارزش شده است، چرخه معیوب کودک‌مردگی را در جامعه به تکرار آید. نه مادر. این حق تو نیست که در جوش دلت بعد از بار بار سخت ۹ ماهه، فرزند تشنه لب شیرافشان، ضجه کشد و در ظهر گرم این فردا، طاق‌ت موت را لُله زند و به ضرب تکت‌وتکت افتاده ضریان قلبش، فرشته مرگ را شمرنده کند. پس بدان ای مادر! خوانده است بنیتا این آیه را به نام خدای بی‌همتا؛ در این مضیق و تنگنا؛ و دلیل شده است در این مرکب فانی بر گذر رفتن‌ها، برای رستخیز و دوزخ جاودانه آنها که کودکی‌اش را درزیدند در این دنیا.

وَاَذِ الْقَوْمَ مِنْهَا کَثَافًا شَیْطَانٌ مُّقْرَّنٌ دَعْوًا هَآئِلًاکِ تَبَوَّرَا (سوره فرقان، آیه ۱۳)

شهرزاد همتی: ظهر جمعه، در روزنامه «شرق» دور هم جمع شده‌اند؛ آدم‌هایی از فضا‌های مختلف؛ یکی عضو جمعیت زنان مسلمان نواندیش، دیگری فعال سیاسی و نفر سوم هم منتخب شورای پنجم. در سال‌های گذشته، هر کدام به سهم خودشان برای بهبود شرایط هزینه کرده‌اند؛ اما این باعث نمی‌شود از ادامه راه ناامید شده باشند. پرستو سرمدی، فعال حوزه زنان، صاحب یک فرزند پسر خردسال است. الهام فخاری با پسرش مانی به میزگرد می‌رسد و از مانی درباره دغدغه‌های داشتن مادر فعال سیاسی می‌پرسد. فخاری می‌گوید من فکر می‌کنم این هم خاصیت کودکان ماست که شب‌هایشان را به‌جای ساحل قبرس، در ستادهای انتخاباتی بگذرانند. او از روزگاری که مانی کوچک بود صحبت می‌کند؛ وقتی مانی شیرخوار بود و او و فرزندش در جلسات حزب شرکت می‌کردند. حالا پسر نوجوانش درباره احساس قدرت به خاطر مادری فعال و البته از لحظه‌های بلند تنهابودن در خانه می‌گوید. وضعیت پرستو سرمدی هم تفاوت چندانی ندارد. آنها عادت کرده‌اند هم فعال سیاسی باشند و هم مادر و در بزرگه‌های مهم کشور، در کنار مردان مطالبه‌گری کنند. حسن اسدی‌زیدآبادی، فعال سیاسی، هم در این جمع حضور دارد. هر سه نفر، می‌گویند باید بر مطالبه حضور نوجوان زن در کابینه ایستاد. اسدی از نبود زنان در کابینه به‌عنوان بحران یاد می‌کند؛ بحرانی که باید به فکر حل آن بود. آنها می‌گویند برای داشتن وزیر زن، بافشاری می‌کنند؛ چون فکر می‌کنند روی کار آمدن دولت اعتدال، فضای صحت و هم‌اندیشی را پدید آورده تا آنها درباره مطالباتشان با صراحت گفت‌وگو کنند.

➤ **رئیس جمهوری در افشاری فعالان زنان جمله‌ای گفتند که این روزها زیاد آن را می‌شنویم؛ معنای جمله ایشان این بود که باید به زنان موقعیت داده شود. ولی پله‌پله. زنی که دوره مدیریت را نگذرانده، یک‌مرتبه نمی‌تواند بیاید وزیر شود. سؤال این است که آیا اولاً فرصتی به زنان داده شده است که پله‌پله پیش بروند؟ آیا همه آقایان ما پله‌پله مدیر می‌شوند؟ بحث دیگر اینکه ما در تمام این سال‌ها، زنی را که مدیر باشد و توانایی وزیر شدن داشته باشد، نداریم؟ در ابتدای انقلاب، زنانی مثل مرحوم دیباغ تربیت شدند که اسلحه به دست می‌گرفتند و در نهایت فرمانده سپاه همدان شدند. چگونه می‌شود همه این تناقض‌ها را تعبیر کرد؟**

سرمدی: تحقیقات در کشورهای توسعه‌نیافته نشان می‌دهد چنین پله‌هایی اصلاً وجود ندارد؛ پله‌هایی که زنان بتوانند به ترتیب از آنها بالا بروند تا به مراتب بالاتر برسند، یعنی ارتقا در سازمان بر اساس شایستگی انجام نمی‌شود و اتفاقاً بر اساس تبعیض جنسیتی انجام می‌شود. جنسیت ملاک است، ولی منفی و به ضرر زن‌ها. برخی مدام می‌گویند شما چرا این‌قدر بحث جنسیت را مطرح می‌کنید؟ چون جنسیت جواب می‌دهد و البته به صورت منفی علیه زنان جواب می‌دهد. در کشورهای توسعه‌یافته، بین میزان اشتغال زنان با میزان مدیران زن، تناسب وجود دارد ولی در ایران و در کشورهای توسعه‌نیافته اصلاً چنین تناسبی وجود ندارد. مثلاً سازمان مدیریت و برنامه‌ریزی سال ۷۸ آماری ارائه کرد که نشان می‌داد در دو وزارتخانه آموزش‌وپرورش و وزارت بهداشت، اشتغال زنان بالا بوده و ۳۰ درصد کارکنان این دو وزارتخانه را زنان تشکیل می‌داده‌اند؛ اما در همین دو وزارتخانه، مدیران زن فقط سه‌ونیم درصد بوده‌اند. خب این سؤال برانگیز است و اتفاقاً تحقیقات زیادی در این زمینه انجام شده که چرا زنان نمی‌توانند به نسبتی که در سازمان‌ها صاحب شغل هستند، ارتقای شغلی هم پیدا کنند؟

طولانی ۸- شریف‌تر- آفرین فرنگی- آزاد شده از زندان ۹- لغت‌نامه- دوربین نجومی- تکرار حرف دوازدهم ۱۰- از چهار جهت جغرافیایی- صبر و تحمل- از القیای فارسی ۱۱- تکن‌نوازی - دندان‌های اولیه- سرسرای

۱۵	۱۴	۱۳	۱۲	۱۱	۱۰	۹	۸	۷	۶	۵	۴	۳	۲	۱
۱														
۲														
۳														
۴														
۵														
۶														
۷														
۸														
۹														
۱۰														
۱۱														
۱۲														
۱۳														
۱۴														
۱۵														

جامعه

بررسی دلایل حضور وزیر زن در کابینه دولت دوازدهم با حضور فعالان سیاسی

تابوی وزیر زن در دوره‌های قبلی شکسته شد

عکس: رونوفه رستگاری شرق

اکثر تحقیقاتی که در کشورهای توسعه‌نیافته‌ای مانند ایران صورت گرفته، نشان می‌دهد فرهنگ داخل سازمانی، فرهنگی مردسالار است؛ یعنی فرهنگ است که سق‌ف‌های شیشه‌ای را به وجود می‌آورد، مدیران توانایی زن‌ها را نمی‌بینند و اجازه نمی‌دهند زنان صاحب مناصب شوند. به‌جز فرهنگ، حتی زبان‌هایی که در سازمان‌های دولتی وجود دارد نیز مردانه است. در جایی که تصمیم‌گیری‌های مهم صورت می‌گیرد، زنان جایی ندارند؛ بنابراین نه زنان را می‌بینند و نه مسائل و مشکلات زنان دیده می‌شود؛ یعنی این‌گونه نیست که شایسته‌سالاری باعث شده زنان به

پست‌های مدیریتی در این سازمان‌ها نرسند، برعکس، کاملاً تبعیض جنسیتی، فرهنگ مردسالار، سقف‌های شیشه‌ای که برای زنان به وجود آمده و همه اینها باعث می‌شود که زنان نتوانند به جایگاه مدیریتی برسند و این دور مدام ادامه پیدا می‌کند؛ چون سازمان‌های ما برنامه‌ریزی‌ای برای تغییر این فرهنگ مردسالار ندارند؛ بنابراین این‌طور که آقای روحانی می‌گویند، نه پله‌ای به وجود می‌آید که بشود از آنها بالا رفت، نه واقعاً شرایط برای زنان مساعد می‌شود. وقتی فراکسیون زنان مجلس طرح بازنرسنگی ۲۰ ساله زنان را مطرح کرد که ما به آن انتقاد زیاد داشتیم، یک بار خانم سلحشوری حرفی زد که به نظرم خیلی شایان توجه بود. می‌گفت

زنانی که ۲۰ سال در یک عرصه کار کرده‌اند، در این ۲۰ سال منتظر بوده‌اند به درجه‌ای برسند؛ یعنی بتوانند رشد کنند و مدیریت‌ها را به دست بیاورند؛ نتوانسته‌اند و الان می‌گویند ما می‌خواهیم بازنشته بشویم و برویم کار خصوصی راه بیندازیم؛ یعنی اصلاً امیدی ندارند که بعد از ۲۰ سال که در یک مؤسسه فعالیت کرده‌اند، به مدیریت دست یابند.

حسن اسدی‌زیدآبادی: من فکر می‌کنم اینها بیشتر یک بهانه برای منع دسترسی زنان به مناصب عمومی است. ما می‌دانیم که به‌رحال، یکی از شعارهای آقای روحانی حتی در انتخابات قبل و پرنرگتر از آن در انتخابات ۹۶، بحث حقوق شهروندی بود. در این راستا، نکته‌ای که باید مدنظر قرار داد، این است که ادعای دسترسی پله‌پله پذیرفته‌شده نیست. ما به سازمان و ستاد دولت نگاه کنیم و ببینیم آیا خانم‌هایی وجود دارند که این مدارج را طی کرده باشند و شایستگی‌های لازم را برای وزارت یا مدیریت‌های کلان داشته باشند یا اینکه نه. من فکر می‌کنم این تقریباً محرز است که به‌رحال افرادی وجود دارند که می‌توانند این موقعیت را کسب کنند؛ ممکن است در برخی از بخش‌ها مثل آموزش‌وپرورش یا بهداشت یا حوزه‌های اجتماعی تعدادشان برای دسترسی به

مطالبه‌گری ۳۰درصدی چیزی نیست که مربوط به امروز و سال ۹۴ و ... باشد، این قطعا خیلی قدیمی‌تر است و شاید آن موقع عددی گفته نمی‌شده و شاید این عدد کمتر و بیشتر بوده، ولی یک واقعیت است. اصلاً وقتی ما متن مکتوبی داریم که درباره کارکردهای آموزشی مدارس خصوصی دخترانه در ایران است، که این‌قدر مفصل و قشنگ به موضوع پرداخته، یا باز اشاره مشخص می‌کنم که نهضت‌های سری زنان در عصر مشروطه را نگاه می‌کنیم، واقعاً تحسین‌برانگیز است. کشمگر‌شان، مطالبه‌گری‌شان، تحریک‌هایی که داشتند و شاید دولت از یک جنبه‌هایی به آنها راه می‌داده، ولی نهاد دولتی قدر به ما درصد اعتبار می‌دهد؟ این چیزی است که شاید هنوز خیلی از کشورها راجع به آن جالش دارند. نکته دیگر این است که، تحمل گوناگونی در فرهنگ ما کم است. البته سال‌های اخیر بهتر شده بودیم، ولی باز هم کم است. در سطح کلی و در سطح کلان به شکل نامدین‌تر، بیشتر به چشم می‌خورد. حلاً این گوناگونی در بین زنان تحقش باز بسیار کمتر است، یعنی آنهایی هم که پذیرفته می‌شوند، نمود یا نشانه یا نماینده تمام طیف گوناگونی که از زن‌ها می‌بینید، نیستند. کسی که بخواهد در قدرت قرار بگیرد، ناگزیر این‌گونه نمی‌تواند بنشیند و باید بیاید این شکلی شود و نهایتاً این است که رنگی‌شدن پوشش را تا حدودی خانم‌هایی که در قدرت بودند، یک مقداری جا انداختند. این‌قدر تحمل زن پایین است، چه برسد که ببایم در سطح‌های مختلف زندگی، در عرصه‌های مختلف و...

این تحمل پایین است. از آن طرف من یک نکته مثبت می‌بینم که در بین جامعه زن‌ان گوناگونی بالاست. از آن طرف هم تحمل گوناگونی پایین است. در زن‌ها که نگاه می‌کنید، زیست روزانه‌شان، سطح زندگی‌شان و خواسته‌هایشان بسیار متنوع است. من فکر می‌کنم بخشی‌اش این است و اگر به این گوناگونی دقیق‌تر نگاه کنیم و لطمه‌ای که آن ۱۰، ۱۵ سال به کل جامعه مدنی و کنشگران خورده، از جهت زنان به مراتب بیشتر است، باز هم به دلیل تنوع نگاه و چون در موقعیت ظریفی بوده است این پذیرش دولت اصلاحات، حتی از دولت سازندگی به تیپ‌هایی با به یک بخش‌هایی بروز و ظهور بیشتری بدهد محدود می‌شود، یا ورزش زنان به‌خاطر ویژگی‌های شخصی و شخصیتی و موقعیت یک خانم‌هایی مثل خانم فائزه هاشمی این‌قدر جدی‌تر مطرح شود. به‌رحال با آن همه فشار و مسائل و پیامدهایی که ایشان تحمل کرد، بعد بیاید فضای دوران اصلاحات اتفاق بیفتد و یک‌قطعه شما ببینید دوباره تحول دیگری از یک جنبه‌ای اتفاق افتاده و همان تحول خود هم برنمی‌تابد و به دلیل تحولاتی که اتفاق می‌افتد، حتی به خاطر اینکه کنشگر اجتماعی هستید، کنشگر سیاسی هستید، در چارچوب همه قوانین عرفی، قانونی، حاکمیتی و شرعی و ناگفته، باین‌حال باز هم تحملت نمی‌کند و بیرون می‌کنند. من فکر می‌کنم همه اینها مهم است. حتی کسی با همه این رعایت‌ها، باز هم فاقد صلاحیت تشخیص داده می‌شود و مدام کشور زن‌ها کم می‌شود.

حزق: مدتی است بحثی درباره این می‌شنویم که حالا این‌قدر به دولت فشار نیاورید. دولت مشکلات عدیده‌ای دارد که یکی، دو تا نیست، ما چقدر باید به دولت فشار بیاوریم؟ یک بحثی هم وجود داشت که می‌گفتند شما بروید روی معاونان و استانداران کنید. حالا که این فرصت از دست رفته، فکر می‌کنید چقدر فرصت‌های دیگری برای مدیریت‌های سطح پایین‌تر؛ استاندار و معاون وزرا وجود دارد و اینکه ما اصلاً چقدر باید به دولت با وجود تنش‌هایی که دارد فشار بیاوریم؟ و اصلاً باید فشار بیاوریم؟

ادامه در صفحه ۱۷

یادداشت

انتخاب وزرای زن حداقل خواسته زنان

● **فاطمه فرهنگ‌خواه:** در روز ۲۹ اردیبهشت ۱۳۹۶ مردم ایران شاهد انتخاباتی پرشور برای انتخاب دوازدهمین رئیس‌جمهور خود بودند. اینک آخرین روزهای یازدهمین دوره ریاست‌جمهوری آقای روحانی می‌رود که به تاریخ بیبوندد و در نیمه مردامده دوره جدید آغاز خواهد شد. توجه به رأی ۲۴میلیونی آقای روحانی در دوره دوم، مسئولیت رئیس اجرایی کشور را سنگین‌تر از دوره قبل خواهد کرد. اگر باور داشته باشیم دولت، تداوم ملت است بنابراین مشارکت اجتماعی و نظارت بر عملکرد دولت، مسئولیت مدنی ما مردم خواهد بود. پس از نزدیک به ۴۰ سال که از انقلاب اسلامی ایران می‌گذرد، مردم رؤسای جمهور مختلفی را در رأس دولت تجربه کرده‌اند. برخی با برنامه‌های توسعه‌ای و ایده‌هایی برای عزت و سربلندی کشور کوشیدند و برخی با بی‌برنامگی کشور را تا سرحد سقوط سوق دادند.

اما زنان با همه جفافایی که در دوره‌های مختلف بر آنان روا شده، فارغ از اینکه چه کسی کاندیداست همواره در انتخابات شرکت و سعی کرده‌اند بهترین را از بین کاندیداهای موجود انتخاب کنند.

تاریخ مردمحور ما، سرشار است از تاریخ حذف‌کردن‌ها و نادیده‌انگاشته‌ها. این نوع نگاه به زن در طول تاریخ هر نوع عاملیت را از زنان ستانده است. اگر در سده‌های گذشته نقش اجتماعی- اقتصادی زنان شرقی در فضای خصوصی و اندرونی خلاصه می‌شد، زنان امروز را نمی‌توان با تعریف‌های غلوآمیز صرفاً در هاله‌ای از معنویت به دور از عرصه عمومی نشاند و فقط مقام مادری آنان را ستود، بلکه باید به زنان اعتماد کرد تا در حضور در عرصه‌های عمومی، شانس آزمون و خطا را به دست آورند و کارآزموده شوند. همان‌گونه که برای مردان چنین فرصتی مهیا بوده است. یادگیری در فرایند اجرا امکان‌پذیر است و تا این شانس برای زنان مهیا نشود، همواره با نبود نیروی کارآمد در حوزه زنان مواجه خواهیم بود. زیرا احراز شرایط، زمانی میسر می‌شود که فرد تجربه کار در میدان عمل را به دست آورد. در این سال‌ها افکار عمومی ایران شاهد روش‌های مسالمت‌آمیز و مدنی زنان برای مطرح‌کردن مطالبات و ایجاد تغییرات ضروری در قوانین تبعیض‌آمیز بوده است، همچنین زنان خواهان تغییر در سیاست‌گذاری‌ها و رفع حضور در دولت و نهادهای مختلف تصمیم‌گیری و اجرایی بوده‌اند، اما زنان به جای دریافت پاسخ مناسب با انواع بگیروبیندها و تهمت‌های ناروا مواجه شده‌اند. زنان ایران هرگز تماشاگران منفعل نبوده و نیستند. همواره با تفکر و رفتار مدنی در جهت ایجاد تغییرات مورد درخواست از هیچ کوششی فروگذار نکرده و نخواهند کرد، زیرا حق گرفتنی است. حقوق شهروندی، زن و مرد نمی‌شاسد، شامل هر دو جنس است، بنابراین جنس نباید مانع پیشرفت افراد شود. آقای رئیس‌جمهور انگشتان جوهری زنان پس از هر انتخاباتی نشان از تقاضاهایی دارد که توجه جدی شما و مسئولان را می‌طلبد. بنابراین نمی‌توان بدون توجه به نیمی از جمعیت کشور که نیمی از آرای شما حاصل مشارکت آنان بوده است، در پایان دوره کارنامه موفق‌تری را به شهروندان ایران ارائه دهید. اینک در دومین دوره ریاست شما بر حوزه اجرایی کشور توجه شما را به مطالبات زنان در حوزه‌های مختلف اجتماعی- اقتصادی- سیاسی- فرهنگی جلب می‌کنیم. اگرچه تاکنون به مطالبات زنان عنایتی درخور نشده است.

ادامه در صفحه ۱۷

	۲			۴			۳	۱
		۶		۱			۹	
					۷	۶	۴	۸
۳		۷		۸				۴
	۶				۹	۲		
۲			۳					۵
					۱	۴		
		۷					۹	
			۲					۸

۱	۷		۵		۸	۴
۴	۲	۹		۱		۳
	۹	۴		۶		۵
	۹	۳	۴		۲	۵
۷		۳		۲		۸
		۶	۷	۳	۹	
	۱		۲			۴
۳	۶		۵		۸	۹
	۷	۶	۱			

سودوکو سخت ۱۸۷۸

قانون‌های حل جدول سودوکو:

۱- در هر سطر و ستون باید اعداد یک تا ۹ نوشته شود. بدیهی است که هیچ عددی نباید تکرار شود.

۲- در هر مربع ۳×۳ اعداد یک تا ۹ باید نوشته شود و در نتیجه هیچ عددی نباید تکرار شود.

سودوکو ۱۸۷۸

سودوکو

سودوکو Sudoku یک واژه ترکیبی ژاپنی به معنای عددهای بی‌تکرار است و امروزه به جدولی از اعداد گفته می‌شود که به عنوان یک سرگرمی رایج در نشریات کشورهای مختلف به چاپ می‌رسد.

۶	۹	۸	۷	۳	۱	۲	۴	۵
۱	۴	۳	۵	۲	۸	۷	۶	۹
۲	۷	۵	۹	۴	۶	۱	۳	۸
۹	۵	۲	۸	۱	۳	۴	۷	۶
۳	۴	۶	۹	۷	۵	۱	۲	۸
۷	۳	۱	۵	۲	۸	۹	۶	۴
۴	۸	۷	۳	۹	۲	۱	۵	۶
۵	۶	۲	۱	۹	۴	۷	۵	۳
۹	۱	۳	۶	۷	۲	۴	۸	۵
۴	۱	۹	۳	۸	۲	۵	۶	۷

حل سودوکو ۱۸۷۷

۷	۴	۲	۳	۵	۸	۹		
۳	۵	۸	۹	۱	۷	۶	۲	۴
۲	۹	۶	۴	۵	۸	۱	۷	۳
۸	۳	۱	۵	۴	۲	۷	۹	۶
۷	۲	۹	۱	۸	۶	۳	۴	۵
۴	۵	۷	۳	۹	۲	۱	۸	
۵	۸	۲	۳	۹	۱	۴	۶	۷
۹	۱	۳	۶	۷	۴	۸	۵	۲
۶	۴	۷	۸	۲	۵	۹	۳	۱

۱۵	۱۴	۱۳	۱۲	۱۱	۱۰	۹	۸	۷	۶	۵	۴	۳	۲	۱
۱	ج	ا	س	ن	ش	ا	س	ل	ر	خ	ا	ی	ر	ا
۲	ر	ا	س	و	ا	و	ر	ا	م	ا	ن	ت	خ	ت
۳	ا	ش	ف	ب	ی	ا	ف	ب	ی	ت	ی	ر		
۴	ا	م	ش	م	ی	ز	ت	ا	ی	ب	ا	ی	ب	ب
۵	ف	ل	ی	ز	د	ه	ب	و	ب	ا	د	ا		
۶	ا	ش	ا	ل	ی	ا	ل	ی	ر	د	و	ر	ل	
۷	ا	م	ر	ی	ک	ب	ی	ا	ل	ا	و			
۸	ن	و	ب	ل	ه	ل	ا	ک	ت	س	ن	ن		
۹	ش	ا	و	ا	ق	د	ا	س	ت	ل	ه	و		
۱۰	پ	ت	ا	س	ی	و	ل	ا	م	ا	پ	ا	ش	
۱۱	ا	ر	ه	ا	ز	م	ج	ا	و	ر	ت			
۱۲	ش	و	ل	ت	ر	ج	خ	ی	ه	و				
۱۳	ر	ا	ک	ت	ع	ر	ی	د	ج	ا	ر			
۱۴	ج	د	و	ل	ن	ا	و	ب	ی	ا	س	ل	و	د
۱۵	ب	ا	ب	و	ک	م	ا	س	ک	ل	ب	ا		

جدول ۲۸۸۱